ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΡΟΝΟΙΑ

ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΥΡΙΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

ΕΤΟΣ Η'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗι 14 ΙΟΥΛΙΟΥ 1918. ΑΡΙΘ. 160

ΟΜΙΛΙΑ ΣΥΝΤΟΜΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΤΗΣ ϛ' ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Εἶχε διέλθῃ τὴν μικρὰν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν, τὸ μέγιστον τμῆμα τῆς διακονίας αὐτοῦ, ὁ μέγας τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος, καὶ εἶχε πληρώσῃ τὰς ἐνδόξους ταύτας χώρας τοῦ κλασσικοῦ πολιτισμοῦ χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν, συγκειμένων κατὰ τὸ μέγιστον μέρος ἐκ μελῶν τοῦ Ἔθνους ἐκείνου, εἰς ὃ ἡ ἀρθεῖσα ἀπὸ τῶν Ἰουδαίων βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐδόθη ἵνα ποιῇ τοὺς καρποὺς αὐτῆς. Καὶ ηὑρίσκετο νῦν ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς Ἀχαΐας Κορίνθῳ, τῇ ἀφνειῷ πόλει τῆς τρυφῆς καὶ τῆς ἡδονῆς, καταβάλλων τὰ θεμέλια τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος καὶ σπείρων τὸν λόγον Αὐτοῦ τὸν ζωοποιόν, τὸν μέλλοντα ἐντὸς ὀλίγου νὰ μεταβάλῃ τοὺς ὑμνητὰς ἑνὸς Νέρωνος εἰς εὐλαβεῖς προσκυνητὰς τοῦ γαλιλαίου Σωτῆρος.

Ἡ πλουσία εὐλογία, ἣν ἐπεδαψίλευσεν ὁ Κύριος εἰς τοὺς ἀνεκδιηγήτους πόνους τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου, ηὔρυνον ὁσημέραι τοὺς ὁρίζοντας τῆς δράσεως αὐτοῦ καὶ ἐγιγάντουν τὸν ζῆλον ἵνα μέχρι τῆς μεγάλης πόλεως τῶν Καισάρων μετὰ τόλμης καὶ θάρρους ἀκα-

ταβλήτου καὶ μέχρι τῶν ἐσχάτων τῆς Δύσεως καταγγείλῃ τὸν Χριστόν, καὶ διανοίξῃ ὡς ἐκεῖνος τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν πρὸς τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, καὶ τὰ ὦτά των πρὸς τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα διδάγματα, ὧν αὐτήκοοι ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Λυτρωτοῦ ἐγένοντο οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ ὧν ἡ ἀπήχησις διὰ τῶν ἁπανταχόθεν ἐν Ἱερουσαλὴμ συγκεντρωθέντων Ἰουδαίων ἀκροατῶν τοῦ Πέτρου εἶχεν ἤδη μεταδοθῇ ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης.

Ἀλλὰ τὸ καθῆκον ἐκάλει τὸν Παῦλον εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἐκόμιζε μεθ᾽ ἑαυτοῦ ἐλέη τῶν ἐξ ἐθνῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τοὺς ἐν Ἱεροσολύμοις ἀδελφούς, καὶ ἐπόθει νὰ ἀναβῇ ἅπαξ ἔτι εἰς Ἱεροσόλυμα, πρὶν μεταβῇ τόσον μακρὰν εἰς τὴν Δύσιν. Καὶ ὅμως, πῶς ἦτο δυνατόν, τόσον ἐγγὺς τῆς Ρώμης εὑρισκόμενος, νὰ ἀφήσῃ ἄνευ ἐπισκέψεως χειραγωγίας καὶ ἐνισχύσεως τοὺς ἐπανειλημμένως ἤδη ἐπὶ Τιβερίου, Καλιγόλα καὶ Κλαυδίου διωχθέντας ἀδελφούς;

Οὕτω προέκυψεν ἡ πρὸς Ρωμαίους μνημειώδης ἐπιστολή, εἰς ἣν ἀνήκει ἡ θαυμασία περικοπὴ ἡ ἀναγινωσκομένη ἐν τῇ ϛ΄ Κυριακῇ τοῦ Ματθαίου. Τί ἀληθῶς νὰ προτιμήσῃ τις καὶ τί νὰ παραλίπῃ τῶν θαυμασίων παραγγελμάτων τῆς περικοπῆς ταύτης; Τί νὰ ἐξάρωμεν πρῶτον καὶ τί δεύτερον; Διότι ἀληθῶς ἐν τοῖς ὀλίγοις στίχοις τῆς περικοπῆς ταύτης περικλείονται ὡς ἐν πυξίδι ἀνεκτιμήτων ἀδαμάτων αἱ ἀρεταὶ ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσι καὶ ὡς ἡ ἀκατάβλητος πανοπλία, δι᾽ ὧν ὁ Χριστιανισμὸς κατέπληξε καὶ κατέκτησε τὴν Οἰκουμένην.

Καὶ ἐν πρώτοις ὁ Ἀπόστολος διαγράφει τὴν συμπεριφορὰν τῶν ἐχόντων δημόσια ὑπουργήματα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἢ τῶν ἐκτελούντων τὰ ἔργα τῆς πίστεως πρὸς τοὺς δεομένους αὐτῶν. Πάντες οὗτοι, εἴτε ἀσκοῦσι τὸ προφητικὸν χάρισμα, ἐξαγγέλλοντες τὰ θελήματα τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ μέτρῳ τῆς δοθείσης εἰς αὐτοὺς χάριτος, καὶ κατ᾽ ἀναλογίαν τῆς βαθύτητος τῆς πίστεως αὐτῶν· εἴτε ἀσκοῦσι τὸ ἔργον τοῦ διακόνου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τὰς κοινὰς συνάξεις καὶ ἔξω αὐτῆς ἀνὰ τοὺς οἴκους τῶν ἀδελφῶν· εἴτε ἀσκοῦσι τὸ ἔργον τοῦ διδασκάλου ἐν τῇ ἀναπτύξει τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεως καὶ ἐν τῇ διατυπώσει τῶν καθηκόντων καὶ τῶν χριστιανικῶν ἠθῶν ἐν γένει· εἴτε ἀσχολοῦνται περὶ τὴν παρηγορίαν τῶν πενθούντων καὶ τὴν ἐνίσχυσιν αὐτῶν ἐν ταῖς θλίψεσι καὶ τοῖς διωγμοῖς· πάντες ὀφείλουσι

μεθ᾿ ἁπλότητος καρδίας καὶ ἀνυστεροβούλως, μετὰ προθυμίας καὶ γλυκύτητος νὰ ἀσκῶσι τὰ ἔργα αὐτῶν. Ἡ σεμνότης, ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ ἐκ καθήκοντος καὶ ὡς ἐξ ἐπιταγῆς ἀποκλειστικῶς τοῦ Θεοῦ ἐπιτέλεσις τῶν ἔργων τούτων εἶναι ἀπαραίτητον, ἵνα ταῦτα οὐ μόνον διὰ τὸν δεχόμενον ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν μεταδιδόντα ἔχωσιν ἠθικὴν ὠφέλειαν. Ὅστις γράφει ἢ διδάσκει ἐπὶ ἰδίᾳ δόξῃ, ὅστις ὑπηρετεῖ τὸν ἄλλον ἢ παρηγορεῖ ἵνα ἐν καιρῷ ἀπολαύσῃ τὰ ἴσα ἢ πωλήσῃ ἐκδούλευσιν, ἔλαβεν ἤδη τὸν μισθὸν αὐτοῦ, ἐγένετο δὲ καὶ παραβάτης τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἀπαιτεῖ ἵνα τὸ καθῆκον πράττωμεν οὐχὶ ἀποβλέποντες εἰς τὴν πιθανὴν ἡμῶν αὐτῶν ὠφέλειαν, ἀλλ᾿ ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸ ἀγαθὸν καὶ ἐκ τῆς συναισθήσεως ὅτι ἐνώπιον οἱουδήποτε καὶ καθ᾿ οἱονδήποτε τρόπον καὶ κατὰ πάντα τόπον τοῦτο εἶναι τὸ καθῆκον ἡμῶν.

Διὰ τοῦτο προχωρῶν κατωτέρω ὁ ἀπόστολος ὁρίζει ὅτι ἡ ἀγάπη πρέπει νὰ εἶναι ἀνυπόκριτος· οὐδεμίαν ὑστεροβουλίαν ἐπιτρέπεται νὰ ἐπιδιώκωμεν διὰ τῶν ἔργων τῆς ἀγάπης. Τὸ κακὸν πρέπει νὰ εἶναι στυγερὸν δι᾿ ἡμᾶς πάντοτε, τὸ δὲ ἀγαθὸν ἡ μόνη μας ἀγάπη καὶ φιλοδοξία, τόσον προσφιλὲς ὥστε νὰ προσκολλώμεθα ἀδιασπάστως εἰς αὐτό. Ἡ στοργή μας πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς πρέπει νὰ προέρχηται ἐκ τῆς ἀρετῆς τῆς φιλαδελφίας. Ἅμιλλαν πρέπει νὰ ἔχωμεν τίς θὰ προηγηθῇ ἐν τῇ ἀπονομῇ τιμῆς πρὸς τὸν ἕτερον· ὀκνηρία ἐν τούτοις δὲν ἐπιτρέπεται, ἀλλὰ πλήρης ζέσεως πρέπει νὰ εἶναι ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἐν τῇ ἐξυπηρετήσει τῶν ἀναγκῶν τῶν ἀδελφῶν μας ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου.

Καλὰ λοιπὸν ταῦτα καὶ ἅγια καὶ κατορθωτὰ ἐν καιροῖς εἰρήνης καὶ ἠρεμίας· ἀλλ᾿ ἐν καιρῷ δοκιμασιῶν τί δέον γενέσθαι; Ἐν τῷ μέσῳ τῶν θλίψεων καὶ τῶν κινδύνων ποῖον τὸ καθῆκον ἡμῶν; Οἱ ἐν Ρώμῃ ἀδελφοὶ ἐδοκιμάσθησαν, ἴσως ὅτε ἔγραφεν ὁ Ἀπόστολος διεφαίνετο ὁ τρομερὸς νερώνειος διωγμός. Πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐκτελέσωσι ταῦτα καὶ ποία ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ συμπεριφορὰ αὐτῶν; Μεριμνᾷ καὶ περὶ τούτων ὁ Ἀπόστολος καὶ προλαμβάνει νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐνδεχομένην ταύτην ἐρώτησιν. Πληρούμενοι οὐρανίας ἐλπίδος ἐξασφαλίζομεν τὴν χαρὰν τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀναφαίρετον καὶ ἀναλλοίωτον, ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν· καὶ οὕτω ἀτρόμητοι πρὸ τῶν δοκιμασιῶν, ἀκλόνητοι πρὸ τῶν θλίψεων, ἐστηριγμένοι ὡς ἐπὶ στερεὰν πέτραν δυνά-

μεθα νὰ ἔχωμεν ὑπομονὴν ἐν ταῖς θλίψεσι, δυνάμεθα νὰ προσκαρτερῶμεν ἐν τῇ προσευχῇ, δυνάμεθα νὰ βοηθῶμεν εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν ἐν τῇ πίστει, δυνάμεθα νὰ ἐκτελῶμεν τὰ καθήκοντα τῆς φιλοξενίας. Ἔτι πλέον δυνάμεθα οὐχὶ νὰ καταρώμεθα, ἀλλὰ καὶ νὰ εὐλογῶμεν τοὺς διώκοντας ἡμᾶς, κατὰ τὸ παράγγελμα καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τῶν ἀρίστων ὀπαδῶν καὶ μαθητῶν Αὐτοῦ.

Η ΕΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ
ΚΑΙ Η ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

(Συνέχεια τῆς σελ. 365).

Σκοπὸς τῆς γαλλικανικῆς ταύτης κινήσεως ἦτο ἡ μείωσις τῆς παπικῆς αὐταρχίας ἐν Γαλλίᾳ, ἡ ἀνάδειξις τῆς γαλλικῆς ἱεραρχίας καὶ ἡ ἀποκατάστασις αὐτῆς εἰς τὴν ἀποστολικὴν αὐτῆς θέσιν, δι᾽ ὃ καὶ οἱ ἐπίσκοποι ἐν Γαλλίᾳ δὲν ἐθεωροῦντο οἱ ἁπλοῖ βικάριοι καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ Πάπα, ἀλλὰ διάδοχοι τῶν ἀποστόλων, ὧν ἡ ἐπισκοπικὴ δύναμις ἀπ᾽ αὐτῆς ταύτης τῆς ἀποστολικῆς πηγῆς ἀμεσώτατα ἀπέρρεεν. Ἡ γαλλικανικὴ Ἱεραρχία παρίστατο ἐν τῷ συνόλῳ της διεκδικοῦσα ἀπέναντι τῶν αὐταρχικῶν παπικῶν ἀξιώσεων ἀνεξαρτησίαν ἐκκλησιαστικὴν καὶ χειραφέτησιν. Ἐν τῷ ἐθνικῶς καὶ θρησκευτικῶς φιλελευθέρῳ πνεύματι αὐτῶν οἱ γαλλικανοὶ δὲν ἀνεγνώριζον τὴν ὑπὲρ τὰς οἰκουμενικὰς συνόδους αὐθεντίαν τοῦ Πάπα, ἀπῄτουν δὲ ὅπως καὶ οὗτος ὑπόκειται εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν ἐν Γαλλίᾳ ἀποδεκτῶν γενομένων συνόδων καὶ τελευταίως τῆς ἐν Κωνσταντίᾳ. Οὐδεμία δὲ ἀνεγνωρίζετο τῷ Ποντίφικι ἐξουσία καὶ ἰσχὺς ἐπὶ κοσμικῶν καὶ πολιτικῶν ἐν Γαλλίᾳ ζητημάτων.

Χίνκμαρ ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς πάλαι ποτὲ ἱστορικῆς, νῦν δὲ πολυπαθοῦς Reims, ἀκμάσας κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ θ´ αἰῶνος, εἶναι ὁ κυριώτερος ἀντιπρόσωπος τοῦ ὠργανωμένου πλέον, οὕτως εἰπεῖν, γαλλικανισμοῦ. Οὗτος δέ, ὅστις εἶναι καὶ ἡ σημαντικωτέρα πολιτικὴ προσωπικότης τῆς βασιλείας Καρόλου τοῦ Φαλακροῦ, εἶναι ὁ πρῶτος, ὁ ὁποῖος ἐν τῇ προασπίσει τῶν γαλλικανικῶν ἐλευθεριῶν ἀπέναντι τῶν παπικῶν ἀξιώσεων κατέρριψε τὸ κῦρος τῶν ψευδοϊσιδω-

ρείων διατάξεων, ὧν ἀπεδείχθη καὶ ἀνεγνωρίσθη ὁριστικῶς πλέον τὸ πλαστόν.

Βεβαίως αἱ ἀξιώσεις αὗται τῆς γαλλικανικῆς ἱεραρχίας οὐδέποτε ἀνεγνωρίσθησαν ἐν Ρώμῃ, ἐν τούτοις αὗται ἔλαβον ἰσχὺν μονίμου βάσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς ἐν Γαλλίᾳ, ἔλαβον τύπον νομικῶν διατάξεων γενόμεναι ἀντικείμενον πολιτειακῆς νομοθεσίας ἀναγνωρισάσης τὰς δικαίας ἀξιώσεις τῆς γαλλικανικῆς ἱεραρχίας.

Λουδοβῖκος ὁ θ', ὁ ἐπιλεγόμενος ἅγιος, ἦτο ὁ πρῶτος, ὅστις ἐν διαφωνίᾳ τινὶ μετὰ τοῦ Πάπα Κλήμεντος τοῦ IV διὰ νόμου του δημοσιευθέντος τῷ 1269 (pragmatica sanctio) ἐτακτοποίησε τὰ τῆς διαφορᾶς ἐκείνης καὶ ἀπέκρουσε τὴν στενωτέραν ἀνάμιξιν τοῦ Πάπα εἰς ζητήματα πολιτικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ τοῦ κράτους αὐτοῦ.

Τῇ 7ῃ Ἰουλίου 1438 διὰ τῆς μεταξὺ τοῦ Πάπα Εὐγενίου τοῦ IV καὶ Καρόλου τοῦ VII ἐν Bourges γενομένης συμφωνίας, τῆς περιληφθείσης ἐν τῇ νέᾳ pragmatica sanctio, 23 μεταρρυθμιστικαὶ ἀποφάσεις τῆς ἐν Βασιλείᾳ Συνόδου ἐγένοντο νόμοι τοῦ γαλλικοῦ κράτους, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀπετέλεσεν ἰσχυρὸν σταθμὸν προόδου τοῦ γαλλικανισμοῦ. Ἡ συμφωνία αὕτη ἕνεκα πολιτικῶν λόγων ἤρθη ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ XI καὶ ἐμετριάσθη μετ' ἀντίστασιν ἐν τῇ Βουλῇ ἐπὶ Φραγκίσκου τοῦ I· ἐν τούτοις αἱ ἐν αὐτῇ τεθεῖσαι ἀρχαὶ ἔμειναν πλέον ὁριστικῶς ὡς αἱ βάσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς τῆς γαλλικανικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκ δὲ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐν Τριδέντῳ Συνόδου ἀνεγνωρίσθησαν ἐν Γαλλίᾳ μόνον ἐκεῖναι, αἵτινες διεφύλαττον ἄθικτα τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα τῆς γαλλικῆς πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας.

Ὁ Pierre Pithou περιέλαβε τῷ 1594 ἐν 83 ἄρθροις περιεχομένοις ἐν τῇ συγγραφῇ αὐτοῦ *Libertés de l'Église gallicane* τὰς θέσεις τὰς κανονιζούσας τὴν σχέσιν τῆς γαλλικανικῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι τῶν παπικῶν ἀξιώσεων, αἵτινες ἀπετέλεσαν τὴν βάσιν τῆς περαιτέρω συζητήσεως καὶ τοῦ ἀγῶνος τοῦ γαλλικανισμοῦ. Τὰ κυριώτερα τῶν ἄρθρων τούτων εἶναι τὰ ἑξῆς:

«Nos rois sont independents du pape pour le temporel». 5. 6. «La puissance du pape est bornée par les saints canons». 10. «Les rois . . . ont le droit d'assembler des conciles dans leurs États et de faire des lois et réglements sur les

matières ecclés.». 14. «Le pape ne peut lever deniers en France». 15. «Sujets du roi ne peuvent être dispensés par le pape du serment de fidelité». 16. «Les officiers du roi ne peuvent être excommuniés pour le fait de leurs charges». 17. «La bulle *In Cœna Domini* n'est point reçue en France». 18. «Le pape ne peut connaître des droits de la couronne». 40. «Le concile universel est au dessus du pape». 41. «L'Église de France ne reçoit pas indistinctement tous les canons et décrétales». 44. «Bulles du pape ne s'executent en France sous paréatis de l'autorité temporelle». 45. «Le pape ni son legat n'ont juridiction en France sur les sujets du roi». Πάσας τὰς θέσεις ταύτας συνέπτυξεν ὁ ἴδιος εἰς τὰ ἑξῆς: «Οὐδὲν δικαίωμα ἔχει ὁ Πάπας ἀναμίξεως καὶ καθορισμοῦ πραγμάτων εὑρισκομένων ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Πολιτείας, ἀλλ' οὐδὲ κἂν τοιούτων ἐκκλησιαστικὸν ἐχόντων χαρακτῆρα, εὑρισκομένων δὲ ἐν ἀντιφάσει πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῶν ἐν τῷ Κράτει συνελθουσῶν συνόδων».

Διάφοροι ἐπηκολούθησαν ἀγῶνες καὶ συζητήσεις ἐπὶ τῶν ἐλευθεριῶν τούτων τῆς γαλλικανικῆς Ἐκκλησίας μέχρι τῆς ἔριδος Λουδοβίκου τοῦ XIV καὶ Ἰννοκεντίου τοῦ XI, συνέπεια τῆς ὁποίας ἦτο ἡ ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐν Παρισίοις σύγκλησις Συνόδου τῆς γαλλικανικῆς ἱεραρχίας, ἥτις τῇ 19ῃ Μαρτίου 1682 καθώρισε τὰς ὑπὸ τοῦ μεγάλου Bossuet συνταχθείσας *quatuor propositiones cleri gallicani* καὶ τὰ *ἄρθρα τῆς γαλλικανικῆς Ἐκκλησίας,* ἅτινα ἐν ὀλίγοις περιεῖχον τὰς ἑξῆς:

1) Ὁ Πάπας οὐδὲν κυριαρχικὸν ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τῶν βασιλέων καὶ ἡγεμόνων, οὐδὲ δύναται νὰ ἀπαλλάξῃ τῶν πρὸς αὐτοὺς ὑποχρεώσεών των τοὺς ὑπηκόους αὐτῶν.

2) Ὁ Πάπας ὀφείλει νὰ ὑποτάσσηται εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν οἰκουμενικῶν Συνόδων.

3) Ἡ ἐν Γαλλίᾳ δύναμις τοῦ Πάπα καθορίζεται ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν νόμων, καὶ

4) Οὔτε ἐν ζητήμασι πίστεως ἡ κρίσις τοῦ Πάπα εἶναι ἀμετάβλητος καὶ ἀλάνθαστος ἄνευ ἀποφάσεως τῶν οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Βεβαίως ἐναντίον τῶν ἄρθρων τούτων ἠγωνίσθησαν οἱ διάφοροι

πάπαι καὶ ἰδίᾳ Ἀλέξανδρος ὁ VIII καὶ Ἰννοκέντιος ὁ XII, οἵτινες δὲν ἀνεγνώρισαν τοὺς νεοεκλεγέντας ἐπισκόπους. Ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγῶνος τούτου ἦτο ὅτι Λουδοβῖκος ὁ XIV ἠναγκάσθη ν' ἀποσύρῃ τὰ ἄρθρα ταῦτα (1693), ἐν τούτοις ταῦτα παρέμειναν οὐσιαστικῶς ὡς ὁ γνώμων, δι' οὗ οἱ ἡγεμόνες τῆς Γαλλίας καθώριζον καὶ περιώριζον τὰς ὑπερβάσεις τῆς παπικῆς αὐλῆς.

Μετὰ πάροδον τῆς ἐπαναστατικῆς καταστάσεως, ἥτις, ὡς γνωστόν, παρέσυρε καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἀριστοκρατηθέντος καὶ πλουτοκρατηθέντος κλήρου καὶ ἥτις ἔφερε τοῦτ' αὐτὸ εἰς τὴν κατάργησιν τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας ἐν Γαλλίᾳ, ὁ Ναπολέων διὰ τοῦ Κονκορδάτου τοῦ 1801 ἀποκατέστησε τὰς ἐκκλησιαστικὰς σχέσεις, διὰ τῶν ὀργανικῶν δὲ ἄρθρων τοῦ 1802 ἐπανέφερεν ἐν ἰσχύϊ ὁλόκληρον τὸ πρόγραμμα τοῦ γαλλικανισμοῦ.

Συνέπεια τῆς μετὰ ταῦτα ρήξεως τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος μετὰ τοῦ πάπα Πίου τοῦ VII ἦτο ἡ ἀνύψωσις τῶν 4 ἄρθρων (τοῦ 1682) τῆς γαλλικανικῆς Ἐκκλησίας εἰς νόμους τοῦ Κράτους τῇ 25 Φεβρουαρίου 1810.

Οἱ Γάλλοι ἐπίσκοποι παρεμβάντες κατώρθωσαν τῷ 1811 νὰ ἐπιτύχωσι τὴν παπικὴν ἀναγνώρισιν τῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος κατασταθέντων ἐπισκόπων, τῷ δὲ 1813 τὴν σύναψιν ἐν Fontainebleau Κονκορδάτου, τὸ ὁποῖον ὅμως ὁ Πάπας ἐπιστρέψας τῷ 1814 εἰς Ρώμην ἠθέτησε. Καὶ ναὶ μὲν Λουδοβῖκος ὁ XVIII συνῆψε μετὰ τοῦ ἰδίου Πάπα τῷ 1817 νέον Κονκορδᾶτον, καθ' ὃ ἐξήρετο ἡ παπικὴ κυριαρχία, τοιαύτη ὅμως ἦτο ἡ ἀντίδρασις ἣν εὗρε τοῦτο παρὰ τῇ βουλῇ καὶ τῷ λαῷ, ὥστε ἐματαιώθη. Ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἐπέτρεψε κατὰ τὸ 1824 εἰς πάντας τοὺς διευθυντὰς καὶ καθηγητὰς τῶν ἐπισκοπικῶν σεμιναρίων, κατὰ τὸ 1826 δὲ εἰς πάντας τοὺς ἐπισκόπους τὴν πανηγυρικὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἄρθρων τοῦ 1862.

Ἀπὸ τοῦ 1830 καὶ ἑξῆς τὸ ζήτημα δὲν ἀνεκινήθη πλέον, κατὰ τὴν ἐν Βατικανῷ δὲ μόνον Σύνοδον (1870) μέγα μέρος τῶν Γάλλων ἐπισκόπων ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Παρισίων Darboy ἠγέρθησαν ὑπὲρ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐλευθεριῶν τῆς γαλλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ κατὰ τοῦ δόγματος τοῦ ἀλαθήτου τοῦ Πάπα.

Ἡ ἐξέγερσις αὕτη ἦτο ἡ τελευταία. Μετὰ τὴν διακήρυξιν τῶν ἀποφάσεων τῆς συνόδου ἐκείνης ὁλόκληρος ὁ γαλλικὸς κλῆρος ὑπέ-

κυψεν εἰς τὰς ἀποφάσεις ταύτας καὶ οὕτως ἔκτοτε ἐξέλιπε πᾶσα κίνησις φιλελευθέρα ἐν Γαλλίᾳ, ἡ δ' Ἐκκλησία καὶ μετὰ τὸν τελευταῖον πολιτειακὸν διωγμὸν προσηνατολίσθη ὁριστικῶς πλέον πρὸς τὴν οὐλτραμοντανιστικὴν πολιτικὴν οὕτως, ὥστε σήμερον πραγματικῶς οὐδεὶς δύναται νὰ γίνηται λόγος περὶ γαλλικανισμοῦ ἢ περὶ ἀνεξαρτησίας τῆς γαλλικανικῆς Ἐκκλησίας.

Σημ. — Ὁ γαλλικανισμὸς ἀντεπροσωπεύθη ὑπὸ σπουδαιοτάτων συγγραφέων, ὡς τοῦ Pithou, τοῦ Bossuet, τοῦ P. Marca καὶ ἄλλων. — Περὶ τῆς καθόλου κινήσεως πρβλ. *Dupin,* Les libertés de l'Église gallicane (Paris 1860). *Bordas-Demoulin,* Les pouvoirs constitutifs de l'Église (Paris 1855). *Huet,* Le gallicanisme, son passé, sa situation présente (Paris 1855). *Puyol Edmond Richer,* Étude historique et critique sur la rénovation du gallicanisme au commencement du XVIIe siècle (2 vol. Paris 1878). *Le Roy,* Le gallicanisme au XVIIIe siècle (Paris 1891) καὶ ἄλλα.

(Ἀκολουθεῖ). **Ἀμ. Ἀλιβιζᾶτος.**

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΚΛΗΡΙΚΟΙ ΔΡΑΣΑΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΤΟΥ 1821

Ὡς ἡ ἑλληνικὴ Ἐκκλησία σπουδαίως συνεβάλετο εἰς τὸν κατὰ ξηρὰν ἀγῶνα τοῦ 1821 καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν εὐόδωσιν αὐτοῦ, οὕτως οὐδαμῶς ὑστέρησε καὶ εἰς τὴν ἐν τῷ ναυτικῷ δρᾶσιν αὐτῆς, ἀλλ' ἀνέδειξε κληρικούς, οἵτινες διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ λόγου καὶ τῆς λοιπῆς αὐτῶν δράσεως ἐν διαφόροις ναυτικοῖς τόποις ἢ ἐπὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων ἐνέπνευσαν καὶ ἠλέκτρισαν τὸ ἔνδοξον καὶ ἀήττητον ἑλληνικὸν ναυτικὸν καὶ συνετέλεσαν διὰ τῆς ἐκ τῆς θρησκείας μεγίστης ἠθικῆς ἐπιρροῆς εἰς τὸν ζωηρὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ διεξαγομένου ἀγῶνος ὡς κατ' ἐξοχὴν ἀγῶνος ὑπὲρ πίστεως. Σπουδαιότατοι τῶν κληρικῶν τούτων ἐγένοντο οἱ ἑξῆς:

α') Ὁ ἐκ Μεσσηνίας ***Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Προκόπιος·*** οὗτος μετὰ τὴν ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου παραίτησιν αὐτοῦ μεταβὰς εἰς Ὕδραν τῷ 1801 μεγάλως ἐνεθουσίασε τὸν λαὸν λόγῳ τῆς ἀπὸ τοῦ ἀξιώματος ἐπιβολῆς αὐτοῦ· ἦλθε δὲ καὶ εἰς ἰδιαιτέρας συν-

ομιλίας μετὰ τῶν προυχόντων τῆς Ὕδρας καὶ ὑπέδειξεν εἰς αὐτοὺς τὴν μεγάλην συμβολὴν ἣν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τὸ ναυτικὸν εἰς τὸν ἀγῶνα, περὶ οὗ τὰ πράγματα ἐβόων ὅτι δὲν ἀπεῖχεν εἰσέτι ἐπὶ πολύ· ἡ τοιαύτη δ' ἐνέργεια τοῦ Πατριάρχου ἔμεινεν ἐν Ὕδρᾳ ἀνεξάλειπτος, ζωογονουμένων τῶν Ὑδραίων ναυτικῶν ἐν πάσῃ κρισίμῳ τοῦ ἀγῶνος στιγμῇ ἐκ τῶν πατριαρχικῶν συμβουλῶν.

β') Ὁ ***Μητροπολίτης Ῥέοντος καὶ Πραστοῦ*** *(ἐν Κυνουρίᾳ)* ***Διονύσιος***· οὗτος μεγάλως ἐπεκοινώνησε μετὰ τοῦ λαοῦ τῶν Σπετσῶν, παρ' οὗ ἐτιμᾶτο σχεδὸν ὡς ἅγιος· πολλάκις ἐν τῷ καθεδρικῷ τῆς νήσου ναῷ καὶ ἐν τῷ τοῦ ἁγίου Νικολάου πρὸ τοῦ ἔκπλου τῶν πλοίων πρὸς διαφόρους πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις προσφωνήσας ἐνθουσιωδῶς τὰ ναυτικὰ πληρώματα ἀνεζωπύρησεν ἐν αὐτοῖς τὴν φλόγα τῆς φιλοπατρίας καὶ ἐνεθουσίασε τοὺς ναύτας εἰς τὸν διεξαγόμενον ἱερὸν ἀγῶνα· κατὰ δὲ τὴν ἐν ἔτει 1823 πρὸ τῶν Σπετσῶν ναυμαχίαν μεταξὺ σπετσιωτικοῦ καὶ τουρκικοῦ στόλου ἐπέβαινε ναυμαχοῦντος σπετσιωτικοῦ πλοίου.

γ') Ὁ ***Ἐπίσκοπος Μυρρίνης*** *(ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ)* ***Σωφρόνιος***· οὗτος παρηκολούθησεν εἴς τινας θαλασσίας ἐκστρατείας τὸν πυρπολητὴν Κανάρην, ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ὁποίου ἤσκει μεγίστην ἐπιρροήν· κατὰ δὲ τὴν εἰς Ψαρὰ ἐπάνοδον τοῦ Κανάρη μετὰ τὸ ἀνδραγάθημα τῆς πυρπολήσεως τῆς τουρκικῆς ναυαρχίδος ὑπεδέχθη αὐτὸν μεγαλοπρεπῶς ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τῆς νήσου, ἐτέλεσεν ἐπίσημον δοξολογίαν καὶ μετέδωκε κατ' αὐτὴν τὰ ἄχραντα μυστήρια τῷ Κανάρῃ, γονυπετεῖ καὶ δακρύοντι ἐκ συγκινήσεως. Ὁ Σωφρόνιος κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἀγῶνος ἔδρασεν ἰδίᾳ ἐν Ψαροῖς καὶ ἐν Σύρῳ.

δ') Ὁ τῶν μαθηματικῶν καὶ φυσικῶν ἐπιστημῶν ἐγκρατέστατος καὶ ἐπὶ ναυτικῇ ἐμπειρίᾳ διακεκριμένος ***ἱερομόναχος Θεόφιλος Καΐρης***, ὅστις κατὰ διαφόρους ἐποχὰς τοῦ ἀγῶνος δι' ἐξόχου εὐγλωττίας συνήρπαζε τὸν λαὸν τῶν Ψαρῶν, συνέλεγεν ἐράνους ὑπὲρ τῆς συγκροτήσεως τῶν ναυτικῶν πληρωμάτων καὶ διηνεκῶς ἀνεμίμνησκεν εἰς τοὺς ναυτικοὺς τῶν Ψαρῶν τὰ κατὰ θάλασσαν τρόπαια τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἵνα διεγείρῃ τὴν ἅμιλλαν πρὸς ἐπανάληψιν αὐτῶν. Περὶ τοῦ Θεοφ. Καΐρη γνωστὸν τυγχάνει τὸ ἑξῆς ἐπεισόδιον· κατὰ τὸ 1825 ἐταξείδευεν εἰς Ἀγγλίαν πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τῆς ἀγωνιζομένης **Ἑλλάδος**· κατὰ τὸν πλοῦν τὸ πλοῖον ἀπώλεσε τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ

πορείαν λόγῳ παρεκτροπῆς τῆς ναυτικῆς πυξίδος· τοῦτο μόνος ἐκ τῶν ἐν τῷ πλοίῳ ὁ Καΐρης κατανοήσας, ἀνέλαβε παρακληθεὶς ὑπὸ τῶν πλοιάρχων αὐτοῦ τὴν κυβέρνησιν τοῦ πλοίου, ὅπερ δεξιῶς καὶ αἰσίως καθωδήγησεν εἰς Ἀγγλίαν. Ὁ Καΐρης οὗτος εἶναι ὁ μετὰ τὸν ἀγῶνα ἀρνηθεὶς τὴν πατρῴαν πίστιν καὶ καθαιρεθεὶς τῆς ἱερωσύνης καὶ ἔξω τοῦ περιβόλου τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας τεθείς.

ε΄) Ὁ ***ἀρχιμανδρίτης Νικηφόρος Ρωμανίδης*** παρηκολούθει τὸν στόλον τῶν Ψαριανῶν ὡς ἱερεὺς καὶ κήρυξ, ἐτραυματίσθη δὲ καὶ δὶς ἐν ναυμαχίαις.

ϛ΄) Ὁ ***ἱεροδιάκονος Θεοφάνης Σιατιστεύς,*** ὁ βραδύτερον χειροτονηθεὶς ἀρχιεπίσκοπος Μαντινείας καὶ Κυνουρίας, διετέλεσε κατὰ τὸν ἀγῶνα γραμματεὺς τοῦ ἐκ Σπετσῶν ναυάρχου Γεωργίου Ἀνδρούτσου καὶ ἱεροκήρυξ ἐπὶ τῶν σπετσιωτικῶν πλοίων.

Ἀρχιμ. ***Ἀνδρ. Χρ. Τριανταφύλλου.***

ΜΙΚΡΑ ΑΡΘΡΑ

Ποιήσω ὑμᾶς ἁλιεῖς ἀνθρώπων
(Ματθ. δ΄ 19).

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐκ τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ, ὅτε συνήντησαν τὸν Κύριον, ἐκέρδιζον τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ τῆς ἁλιείας. Ἀφοῦ ὅμως συνελήφθησαν εἰς τὰ δίκτυά Του, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, ἐξηκολούθησαν τὴν πλήρη ἐνεγητικότητος ζωήν των μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἀντὶ ἰχθύων ἐζήτουν νὰ ἁλιεύωσι ψυχάς. Καὶ γινώσκετε ὅτι ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ τῶν πραγμάτων ἡ ἁλιεία των, ἰδίως μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν ὑπῆρξεν ἐξ ἴσου θαυμαστὴ ὅσον καὶ ἡ τῆς λίμνης Γεννησαρέτ.

Εἶσαι καὶ σὺ ἐξ ἐκείνων οἵτινες ὅπως ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας ἔχουσι συναντήσει τὸν Κύριον; Ἐὰν ὄχι μὴ ἀποπειρᾶσαι νὰ σώσῃς τοὺς ἄλλους. Ἄρχισον ἀπὸ τὸν ἑαυτόν σου, ἄφησον τὸ ἁμάρτημά σου, μετανόησον καὶ πίστευε. Μετὰ ταῦτα μόνον θὰ ἀρχίσῃς τὴν ἁλιείαν ψυχῶν. Πῶς εἶναι δυνατὸν τυφλὸς νὰ ὁδηγῇ τυφλούς;

Ἀλλὰ σύ, ὅστις χάριτι θείᾳ, ἔφθασες εἰς τὸν λιμένα τῆς σωτηρίας, δὲν ἀκούεις τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν κλῆσιν τοῦ Κυρίου; Ἔχεις

χαρακτηρισθῇ ὡς ἁλιεὺς ἀνθρώπων, τί ἀναμένεις λοιπὸν διὰ νὰ ἀρχίσῃς τὴν δρᾶσίν σου;

Λέγεις. «Δὲν γνωρίζω νὰ ρίπτω τὰ δίκτυα εἰς τὰ ἀνοικτά — δὲν γνωρίζω νὰ ὁμιλῶ περὶ τοῦ Θεοῦ εἰς τὰ πλήθη· πολὺ πιθανόν, ἀλλὰ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην νὰ ἀρκεσθῇς εἰς τὴν ἁλιείαν διὰ τοῦ ἀγκίστρου. Ἐπειδὴ δὲν γνωρίζῃς νὰ ὁμιλῇς εἰς τὰ πλήθη ὁμίλησον εἰς μίαν ψυχὴν σήμερον, εἰς ἐκεῖνον τὸν φίλον ὅστις ζῇ ἀκόμη μακρὰν τοῦ Θεοῦ, εἰς τοῦτον τὸν ἀδελφόν, τὸν ὑπηρέτην... Ὁμίλησον εἰς αὐτὸν ἁπλῶς, κατ᾽ εὐθεῖαν, ὁμίλησον ἰδίως διὰ τοῦ παραδείγματος τῆς ζωῆς σου, ὁμίλησον ἐπίσης περὶ αὐτῶν εἰς τὸν Θεόν. Πρᾶξον τοῦτο καὶ θὰ ζήσῃς.

Δὲν γνωρίζω μεγαλητέραν χαρὰν διὰ τοὺς ἔχοντας χριστιανικὴν καρδίαν τῆς τοῦ νὰ ὁδηγήσουν πρὸς τὸ Φῶς, ἔστω καὶ μίαν μόνον ψυχήν. Ἀνάλαβε λοιπὸν τὸ ἔργον τοῦτο, ἀφοσιώθητι εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἡ ὁποία ἂν καὶ ἀθόρυβος εἶνε εὐεργετικωτάτη.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) Ε. Α. Κ.

ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῌ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠῌ ΕΛΛΗΝ. ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΔΙΑΣΠΟΡΑΣ

Α΄

Πρᾶξις τῆς Ἱ. Συνόδου ἱδρυτικὴ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

Τῶν ὀρθοδόξων παροικιῶν τῶν ἔξω τῶν κανονικῶν ὁρίων ἑκάστης τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν εὑρισκομένων τὴν ποιμαντορικὴν διακυβέρνησιν τῷ ἁγιωτάτῳ ἀποστολικῷ καὶ πατριαρχικῷ οἰκουμενικῷ θρόνῳ αἱ κανονικαὶ διατάξεις καὶ ἡ διὰ τῶν αἰώνων πρᾶξις τῆς Ἐκκλησίας ἀναγράφουσιν.

Ἐπειδὴ μέντοι αἱ ἀνὰ τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικὴν καὶ ἄλλας χώρας ἐξ ἀποίκων σχηματισθεῖσαι ἑλληνικαὶ παροικίαι ἔδοξαν λυσιτελέστερον δύνασθαι συνδεθῆναι διοικητικῶς μετὰ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἁγιωτάτης αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, ἀναγκαῖον ἐκρίθη τὰς εὐθύνας τῆς ποιμαντορικῆς τούτων προστασίας μεταβιβασθῆναι εἰς τὴν ἱερὰν

τῆς Ἐκκλησίας ταύτης Σύνοδον, ἐφ' ᾧ δὴ καὶ ἐκδέδοται ὁ ἀπὸ ιη' Μαρτίου τοῦ σωτηρίου ἔτους αϡη' πατριαρχικὸς καὶ συνοδικὸς Τόμος, δι' οὗ ὁ δικαιοῦχος ἀποστολικὸς καὶ πατριαρχικὸς οἰκουμενικὸς θρόνος Κωνσταντινουπόλεως ἐξεχώρησε τῇ ἐν Ἑλλάδι ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ «τὸ κανονικὸν καὶ κυριαρχικὸν τῆς πνευματικῆς προστασίας δικαίωμα ἐπὶ πασῶν τῶν ἐν διασπορᾷ ἔν τε Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ καὶ ταῖς λοιπαῖς χώραις ὀρθοδόξων ἑλληνικῶν Ἐκκλησιῶν, πλὴν μόνης τῆς ὀρθοδόξου ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας Βενετίας», ὡς ἐπὶ λέξει ἐν τῷ Τόμῳ διατετύπωται, προβλέψεως ἅμα ἐν αὐτῷ γενομένης καὶ περὶ ἀρχιερατικῆς τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων ἐπισκέψεως.

Ἡ οὖν ἱερὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Σύνοδος πρόνοιαν ποιουμένη περὶ τῆς τελειοτέρας κατὰ τὸ ἐφικτὸν ποιμαντορικῆς διοικήσεως τῶν ἀνὰ τὴν Ἀμερικὴν βόρειον καὶ νότιον παροικούντων Ἑλλήνων ὀρθοδόξων, καὶ τὸν περὶ ἀρχιερατικῆς συνεχοῦς ἐπισκέψεως αὐτῶν τοῦ πατριαρχικοῦ τόμου ὅρον εἰς πρᾶξιν θέσθαι δι' ἐπιθυμίας ἔχουσα, ἔγνω συστῆσαι καὶ συνίστησι διὰ τῆσδε τῆς συνοδικῆς πράξεως ἐπισκοπικὴν δικαιοδοσίαν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς», θεωρουμένην ὡς μίαν τῶν ἐπισκοπῶν τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν ταῖς σχέσεσιν αὐτῆς πρός τε τὴν ἱερὰν Σύνοδον καὶ πρὸς τὸ ποίμνιον αὐτῆς ὑπὸ τῶν ἐν τῇ αὐτοκεφάλῳ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος ἰσχυουσῶν κανονικῶν καὶ νομικῶν διατάξεων διεπομένην.

Ὁρίζομεν δὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς ἐκλέγεσθαι μὲν καὶ ἀποκαθίστασθαι καθ' ὃν τρόπον ἐκλέγονταί τε καὶ ἀποκαθίστανται ἐν τῇ διακονίᾳ καὶ οἱ λοιποὶ τῆς αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἀρχιεπίσκοποί τε καὶ ἐπίσκοποι, ἔχειν δὲ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ δικαιοδοσίαν πάντας τοὺς ἐν Ἀμερικῇ βορείῳ καὶ νοτίῳ ἐγκατεστημένους ἢ παρεπιδημοῦντας Ἕλληνας ὀρθοδόξους, ὀφείλοντας γνωρίζειν Αὐτὸν ὡς πνευματικὸν αὐτῶν καὶ ἐκκλησιαστικὸν ἀρχηγὸν ἐν πάσαις αὐτῶν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς σχέσεσι, καὶ δι' Αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀνωτάτην ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχήν, τὴν ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀναφέρεσθαι.

Εἰδικώτερον δ' ὁρίζομεν καὶ παραγγέλλομεν ὅπως ὁ μὲν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς ἱερουργῶν μνημονεύῃ εἰς τὸ «ἐν πρώτοις» «τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου», πάντες δὲ οἱ ὑπ' Αὐτὸν κληρικοί, ἐπίσκοποι

καὶ ἱερεῖς καὶ διάκονοι μνημονεύωσι τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου αὐτῶν, ὡς ἐν τοῖς λειτουργικοῖς βιβλίοις τετύπωται, ἐν πάσαις δὲ καθόλου ταῖς λειτουργίαις, εἴτε παρόντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εἴτε ἀπόντος, εἴτε ἱερουργοῦντος εἴτε χοροστατοῦντος ὁ διάκονος καὶ ἐν ἐλλείψει διακόνου ὁ ἱερεὺς μετὰ τὸ «ἐν πρώτοις μνήσθητι, Κύριε, τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (τοῦ δεῖνος)», ὀφείλει ἐκφωνεῖν τὸν πολυχρονισμὸν τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ὧδε· «(Τοῦ δεῖνος) τοῦ παναγιωτάτου καὶ οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου πολλὰ τὰ ἔτη».

Ταῦτα θεμελιωδῶς ἐπὶ συστάσει τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς διὰ τῆς συνοδικῆς ταύτης πράξεως θεσπίζοντες ἐν Πνεύματι ἁγίῳ, εὐχὴν ἅμα τῷ οὐρανίῳ τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορι καὶ Ἀρχηγῷ ἐγκάρδιον ἀναφέρομεν ὑπὲρ εὐσταθείας ἐν τῇ πίστει καὶ καρποφορίας ἐν τῇ ἀγάπῃ τῶν ἐν Ἀμερικῇ τέκνων τῆς Ἐκκλησίας εἰς δόξαν Χριστοῦ, τῆς ἐλπίδος ἡμῶν.

Ἐν Ἀθήναις, Ἰουλίου δ′ ἔτους ͵αϡιη′

Ἡ ἱ. Σύνοδος ἐνέκρινε τὴν πρᾶξιν ταύτην κοινοποιηθησομένην καὶ ἰσχύσουσαν σὺν τῇ ἐκλογῇ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς.

Β′

Πρᾶξις Συνοδικῆς πληρεξουσιότητος.

Ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐγκρίνουσα ὅπως ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ Πρόεδρος αὐτῆς κ. Μελέτιος ἐπισκέψηται αὐτοπροσώπως τὰς ἐν Ἀμερικῇ ὀρθοδόξους ἑλληνικὰς Κοινότητας πρὸς εὐλογίαν αὐτῶν καὶ στηριγμὸν ἐν τῇ πίστει, τῇ ἐλπίδι καὶ τῇ ἀγάπῃ, ἀνατίθησιν ἅμα αὐτῷ ἐξαρχικῶς τὴν μέριμναν τῆς ὀργανώσεως τῶν Κοινοτήτων καὶ καθόλου τὴν φροντίδα τῆς προσωρινῆς διοικήσεως τῶν ἑλληνικῶν ὀρθοδόξων τῆς Ἀμερικῆς Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ τακτοποιήσει τῶν κατ᾽ αὐτὰς πραγμάτων.

Δικαιοῦται τοίνυν ἡ Αὐτοῦ Πανιερότης ἐνεργεῖν ἐν Ἀμερικῇ ἐξαρχικῶς μετὰ τελείας ἀπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου πληρεξουσιότητος πάνθ᾽ ὅσα ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων ἐπιτρέπονταί τε καὶ ἐπιτάσσονται τῇ ἐπισκοπικῇ ἐξουσίᾳ πρὸς καταρτισμὸν τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Οὐ μόνον δὲ διὰ τὰς ἐν Ἀμερικῇ ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ἐν Εὐρώπῃ Κοινότητας, δι' ὧν κατ' ἀνάγκην μέλλει διελθεῖν, ἔχει παρὰ τῆς ἱερᾶς Συνόδου πληρεξουσιότητα ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν ὅπως ἐνεργήσῃ εἴ τι ἂν κριθῇ ὑπ' Αὐτοῦ ἀναγκαῖον πρὸς τὸν καταρτισμὸν αὐτῶν καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν πρόοδον.

Ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐκδίδοται ἡ Πρᾶξις αὕτη τῆς συνοδικῆς πληρεξουσιότητος.

Μετὰ ταῦτα, τοῦ ἁγίου Προέδρου ὑποδείξαντος ὅτι ἔχει ἀνάγκην νὰ συμπαραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ εἰς Ἀμερικὴν καὶ Εὐρώπην τὸν α' γραμματέα τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. Ἀλέξανδρον, καὶ παρακαλέσαντος ὅπως ἐπιτραπῇ τοῦτο, ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐνέκρινε τὴν πρότασιν ταύτην.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ἰουλίου 1918.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐκκλησιαστικά.

Ἀποδημία τοῦ Πανιερ. Μητροπολίτου εἰς Ἀμερικήν.— Τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν ἀνεχώρησεν εἰς Ἀμερικὴν δι' Εὐρώπης ὁ Πανιερ. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Μελέτιος. Τὴν συνοδείαν αὐτοῦ ἀποτελοῦσιν ὁ θεοφ. βοηθὸς ἐπίσκοπος Ροδοστόλου κ. Ἀλέξανδρος, ὁ πανοσ. καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ διευθυντὴς τῆς Ριζαρείου κ. Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὁ Α' γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀρχιμ. κ. Ἀλέξανδ. Παπαδόπουλος, ὁ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν τμηματάρχης κ. Ἀμ. Ἀλιβιζᾶτος καὶ ὁ προλύτης τῆς θεολ. Σχολῆς διάκονος κ. Χρυσόστομος Ἀγγελιδάκης.

Τὸν σκοπὸν τῆς μακρᾶς ταύτης τοῦ Μητροπολίτου ἡμῶν ἀποδημίας ἐπαρκῶς ἐμφαίνουσιν αἱ πρόσθεν δημοσιευόμεναι δύο συνοδικαὶ ἀποφάσεις.

— Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Ρώμης ἀπὸ 12 μεσοῦντος ἡ Α. Π. ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Μελέτιος ἀφίκετο τῇ προτεραίᾳ εἰς τὴν ἰταλικὴν πρωτεύουσαν μετὰ τῆς συνοδείας του. Τὸ αὐτὸ τηλεγράφημα ἀναφέρει ὅτι ἡ Α. Π. θὰ παραμείνῃ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ ἑβδομάδα, εἶτα δὲ θὰ κατευθυνθῇ εἰς Παρισίους καὶ Λονδῖνον.

— Τὸν ἀναχωρήσαντα Σεβ. Μητροπολίτην ἀντιπροσωπεύει κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ ὁ προεδρεύων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Σεβ. Ἐπίσκοπος Θεσσαλιώτιδος κ. Εὐθύμιος.

— Ἀναχωρήσαντος τοῦ α γραμματ. τῆς Ἱ. Συνόδου μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου τὸ συνοδικὸν Γραφεῖον διευθύνει ὁ καὶ πρὸ τοῦ διορισμοῦ τοῦ α' γραμματέως ἐπὶ τρίμηνον διευθύνας τοῦτο β' γραμματ. ἀρχιμ. κ. Ἱερόθεος Μπόκολας.

Ἱερὰ Σύνοδος.— Συνεδρία τῆς 22 Ἰουνίου.—Διωρίσθη ἐφημέριος ἐν Βορδὼ τῆς Γαλλίας ὁ ἀρχιμ. κ. Γερμανὸς Καζάκος, ἀπεφασίσθη δέ, ἐπειδὴ περί τε τὸ Βορδὼ καὶ περὶ τὴν Λυὼν μεγάλα πλήθη Ἑλλήνων ἐργατῶν τῶν πολεμικῶν ἰδίᾳ βιομηχανιῶν παροικοῦσιν, ὅπως διαταχθῇ οὗτός τε καὶ ὁ ἐν Λυὼν ἐφημέριος, ἵνα συνεχῶς ἐπισκέπτωνται ἐπὶ παραμυθίᾳ καὶ θρησκευτικῇ καὶ ἐθνικῇ ἐνισχύσει τοὺς ἐν ταῖς ἑαυτῶν περιφερείαις ἐργάτας τούτους.

— Ἀπελύθη ἐπὶ ἀνεπαρκείᾳ ὁ ἐπισκ. ἐπίτροπος Ἀριστ. Ταξιαρχιώτης, διετάχθη δ' ἡ ἁρμοδία ἐπισκ. ἐπιτροπεία Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας ὅπως προτείνῃ ἕτερον ἀντ' αὐτοῦ πρὸς διορισμόν.

— Ἀπεφασίσθη ἡ συγχώνευσις τῆς μονῆς Ἁγίων Θεοδώρων τῆς ἐπισκοπῆς Γόρτυνος πρὸς τὴν ἐν τῇ αὐτῇ ἐπισκοπῇ μονὴν Κερνίτσης.

— Ἐνεκρίθη πρότασις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου Τρικκάλων Κορινθίας περὶ διορισμοῦ ὡς προσωρινοῦ ἐφημερίου αὐτῶν τοῦ ἱερομονάχου τῆς μονῆς Ἁγ. Γεωργίου Π. Σακελλαρίου.

— Ἐνεκρίθη κατὰ πρότασιν τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς μονῆς Ἑλώνης ἁρμοδίως διαβιβασθεῖσαν ἡ χειροτονία εἰς πρεσβύτερον τοῦ διακόνου τῆς μονῆς ταύτης Γρηγ. Ἀληφαντῆ ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως ἡ ἁρμοδία ἐπισκ. ἐπιτροπεία βεβαιώσῃ τὰ ἐν τῇ ἀναφορᾷ τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου ἀναφερόμενα.

— Ἐνεκρίθη κατὰ πρότασιν τῆς ἐπισκοπ. Ἐπιτροπείας Ἠλείας ἡ ἀντικατάστασις τῶν ἐπισκοπ. ἐπιτρόπων Λαμπείας καὶ Πηνειών Α. Μαράζη καὶ Π. Παπαδοπούλου διὰ τῶν Ν. Χρονοπούλου καὶ Κ. Χαραλαμποπούλου, χάριν τῆς ὑπηρεσίας.

— Ἠκυρώθη ὡς καθ' ὑπέρβασιν γενομένη ἡ ὑπὸ τῆς ἐπισκ. Ἐπιτροπείας Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ἀπόλυσις ἀπὸ τῆς θέσεως προέδρου ἐκκλησιαστ. συμβουλίου τοῦ ἐν Αἰγίῳ ἐφημερίου Μιχαὴλ Φιλιπποπούλου.

— Περὶ ἱερέως τινὸς ἐξ Ἠπείρου λειτουργοῦντος ἐν Κατοχῇ Ἀκαρνανίας καὶ ζητοῦντος νὰ διορισθῇ ἐκεῖ ἐφημέριος, ἀπεφασίσθη ἵνα αὐτὸς μὲν διαταχθῇ νὰ ἀπέλθῃ ἐκεῖθεν, ἐνεργηθῶσι δὲ ἀνακρίσεις κατ' αὐτοῦ ἐπὶ παρ' ἐνορίαν ἱεροπραξίαις.

— Ἡ ἐπισκοπ. ἐπιτροπεία Φωκίδος διετάχθη ἵνα ἀπαγορεύσῃ πᾶσαν ἐκτὸς τῆς ἐνορίας αὐτοῦ ἱεροπραξίαν εἰς τὸν ἀρνούμενον νὰ μεταβῇ εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ ἐφημέριον Καρουτῶν Φώτιον Ψυχογιάννην, διεξαγάγῃ δὲ ἀνακρίσεις κατ' αὐτοῦ ἐπὶ ἀπειθείᾳ καὶ ἐγκαταλείψει θέσεως.

— Ἐνεκρίθη ἡ χειροτονία εἰς πρεσβύτερον τοῦ διακόνου μοναχοῦ τῆς μονῆς τῆς Ἁγίας Λαύρας Καλλιοπίου Γεωργίου.

Συνεδρια τῆς 25 Ἰουνίου.—Ἀπεφασίσθη ὅπως χορηγηθῇ εἰς τὸν καθηγητὴν κ. Φίλ. Παπαδόπουλον συστατικὸν γράμμα πρὸς τὰ ἡγουμενοσυμβούλια τῶν μονῶν, ἃς ὁ κ. καθηγητὴς σκοπεῖ νὰ ἐπισκεφθῇ πρὸς μελέτην τῶν βιβλιοθηκῶν καὶ χειρογράφων αὐτῶν.

— Ἀπεφασίσθη νὰ παρακληθῇ τὸ Ἀρχηγεῖον τῆς χωροφυλακῆς ὅπως ἐνεργήσῃ τὴν σύλληψιν τοῦ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ πατρίδα Λεῖμονα τῆς Λακωνίας ἀναχωρήσαντος διακόνου Ἰωάννου Μπόγρη καὶ τὴν προσαγωγὴν αὐτοῦ ἐνώπιον τῆς Ἱ. Συνόδου.

— Ἀπεφασίσθη ἵνα γραφῇ τῇ ἐπισκ. Ἐπιτροπείᾳ Μεσσηνίας, ὅπως ἀναθέσῃ τῷ ἱερεῖ Μάρκῳ Βέργῃ τὰ καθήκοντα προσωρινοῦ ἐφημερίου ἐν Τσουκαλεΐκοις μέχρις οὗ γένηται τακτικὴ ἐκλογή.

— Ἐπὶ αἰτήσεως τοῦ Ἁγίου Ναυπακτίας καταγγέλλοντος τὸν ἱερέα τοῦ χωρίου Κλεπᾶ Χρῖστον Ζησιμόπουλον ὅτι ἠρνήθη νὰ κηδεύσῃ γυναῖκά τινα θανοῦσαν ἐκ πτώσεως ἀπὸ δένδρου, ὡς ἐκ τῆς ἐπικρατούσης ἐκεῖ προλήψεως ὅτι οἱ τοιοῦτοι θάνατοι προέρχονται συνεργείᾳ τοῦ πονηροῦ, ἀπεφασίσθη νὰ μὴ τιμωρηθῇ μὲν ὁ ἱερεύς, νὰ συστηθῇ ὅμως εἰς τὸν ἁρμόδιον ἐπίσκοπον ὅπως ἐκδώσῃ διαφωτιστικὴν κατὰ τῆς προλήψεως ταύτης ἐγκύκλιον, ἀπειλήσῃ δὲ ποινὰς κατὰ τῶν τυχὸν μὴ συμμορφωθησομένων ἐν τῷ μέλλοντι ἱερέων.

— Ἠκυρώθη, ὡς καθ' ὑπέρβασιν ἐξουσίας γενομένη, ἡ ὑπὸ τῆς ἐπισκ. ἐπιτροπείας Λαρίσης γενομένη μετεγγραφὴ τοῦ ἱερομονάχου Νικηφ. Ἀναστασίου, ἀπολυθέντος ἐκ τῆς μονῆς Σουρβιᾶς τῆς ἐπισκοπῆς Δημητριάδος, εἰς τὴν μονὴν Ξενιᾶς.

Συνεδρία τῆς 27 Ἰουνίου. — Ἐγένετο δεκτὴ ἡ διὰ λόγους ὑγείας παραίτησις τοῦ ἀρχιμ. Θεοφυλ. Παπακωνσταντίνου ἀπὸ τῆς παρὰ τῇ ἐν Μελίτῃ Ἑλληνικῇ Κοινότητι ἐφημερίας καὶ διωρίσθη ἀντ' αὐτοῦ ὁ ἀρχιμ. Ἀρσένιος Σάλτας.

— Ἐπεκυρώθη κατ' ἔφεσιν ἡ εἰς ἑνὸς ἔτους ὑπερορίαν καὶ ἐγκαταβίωσιν ἐν τῇ μονῇ Κλειστῶν πρωτόδικος ἀπόφασις κατὰ τοῦ μοναχοῦ τῆς ἱ. μονῆς Πεντέλης Παύλου Μανωλικίδου.

— Ἐπεκυρώθη ἐπίσης ἡ κατὰ τῶν ἐφημερίων τοῦ ἱ. ναοῦ τοῦ Ἁγ. Παντελεήμονος ὁδ. Ἀχαρνῶν Ἀθηνῶν γνωστὴ ἐκ προηγουμ. εἰδήσεων τοῦ «Ε.Κ.» Ἀγγ. Χρυσικοῦ καὶ Χαρ. Γιαβῆ πρωτόδικος ἀπόφασις, καὶ ἀπεφασίσθη ἡ διὰ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου μετάθεσις αὐτῶν, διὰ τὴν προφανῆ δυσαρμονίαν πρὸς τοὺς ἐνορίτας των.

Συνεδρία τῆς 2 Ἰουλίου. — Ἐνεκρίθη πρότασις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου περὶ τοποθετήσεως, συναινέσει τοῦ Ἁγ. Φθιώτιδος, ὡς ἡγουμένου κατὰ μετάπεμψιν ἐν τῇ μονῇ Πετράκη τοῦ ἱερομονάχου τῆς ἐν Φθιώτιδι μονῆς τοῦ Ἀγάθωνος Ἱερεμίου Πλέτση.

— Βεβαιωθέντος δι' ἐπισήμου δικαστικῆς πράξεως ὅτι ὁ ἐν Καλάμαις διάκονος τοῦ ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν Κωνσ. Καίσαρης ἄγει νῦν τὸ 31 ἔτος τῆς ἡλικίας, ἐνετάλη ἡ ἐπισκοπ. Ἐπιτροπεία Μεσσηνίας νὰ ἀποστείλῃ τοῦτον εἰς Ἀθήνας ὅπως χειροτονηθῇ.

— Ἡ ἐπισκ. Ἐπιτροπεία Μεσσηνίας διετάχθη ὅπως ἐγκαταστήσῃ ἐν τῇ ἱ. μονῇ Βελανιδιᾶς τὸν προσωρινὸν ἡγούμενον Νεῖλον, διεξαγάγῃ δὲ ἀνακρίσεις ἐπὶ ἀπειθείᾳ κατὰ τοῦ ἀντιποιουμένου τὸ ἀξίωμα ἡγουμένου μοναχοῦ Ἀνθίμου Δάβα καὶ τῶν συνενόχων αὐτοῦ.

† ***Λέρου, Καλύμνου καὶ Ἀστυπαλαίας Γερμανός.*** — Μετὰ μακρὰν νόσον ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον καὶ ἐκηδεύθη τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ ἐν ἡλικίᾳ 68 ἐτῶν ὁ ἀπὸ μηνὸς πρὸς περίθαλψιν τῆς πασχούσης ὑγιείας του ἐνταῦθα παρεπιδημῶν Μητροπολ. Λέρου, Καλύμνου καὶ Ἀστυπαλαίας Γερμανὸς Θεοτοκᾶς, ἐκ τῶν διακεκριμένων ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ νεκρώσιμος ἐπὶ τῷ μεταστάντι ἀκολουθία ἐψάλη λίαν κατανυκτικὴ ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Χαλκίδος κ. Χρυσάνθου παρισταμένων πολλῶν ἐπισήμων, ἐν οἷς ὁ Ὑπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας κ. Παπαναστασίου, ὁ κ. Καρατζᾶς ἐκπροσωπῶν τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, ὁ κ. Κυριακίδης, Διευθυντὴς τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, ὁ Γ. Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κ. Γλυνός, ὁ Φρούραρχος κ. Τσιμικάλης, ὁ Νομάρχης κ. Κουλουμβάκης καὶ τὸ Προεδρεῖον τοῦ Συλλόγου τῶν Δωδεκανησίων, μερίμνῃ τοῦ ὁποίου καὶ ἐτελέσθη σεμνοπρεπὴς καὶ ἐπιβλητικὴ ἡ κήδευσις τοῦ ἐκλιπόντος ἱεράρχου, εἰς τὸν νεκρὸν τοῦ ὁποίου ἀπεδόθησαν τιμαὶ ἀντιστρατήγου ἐν ἐνεργείᾳ. Ἐπικήδειον ἐξεφώνησε ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου ἰατρὸς κ. Σκεῦος Ζερβός.

Ὁ μεταστὰς διακούσας μαθήματα ἔν τε τῇ Μεγ. τοῦ Γένους Σχολῇ καὶ εἶτα ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ, συνεπλήρωσε μετέπειτα τὰς σπουδάς του ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πανεπιστημίῳ, μεθ' ὃ διωρίσθη προϊστάμενος τοῦ ἐν Γαλατᾷ Κωνσταντινουπόλεως ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῶν Χίων. Τῷ 1893 ἐψηφίσθη Ἐπίσκοπος Μυρέων, τῷ δὲ 1899 ἐπὶ τῆς πατριαρχίας τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου Ε' προήχθη εἰς τὴν Μητρόπολιν Αἴνου καὶ Δεδεαγάτς, ἐξ ἧς τῷ 1903 μετετέθη εἰς τὴν Μητρόπολιν Λέρου καὶ Καλύμνου, διεκρίθη δ' ὥς τε Καθηγητὴς καὶ κῆρυξ δόκιμος τοῦ θείου λόγου καὶ ὡς ἔνθερμος ἀγωνιστὴς κατὰ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις αὐτοῦ προπαγανδιστικῶν δολιευμάτων.

Διάφορα.

Ἐγκαίνια τοῦ Ἐμπειρικείου Ἀσύλου. — Κατ' ἐντολὴν τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ ἱερουργοῦντος τοῦ οἰκονόμου τῆς Μητροπόλεως ἀρχιμ. Παντ. Χ. Λαυριώτου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Ἀμπελοκήποις Ἐμπειρικείου Ἀσύλου ἀστέγων. Παρῆσαν ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς περιθάλψεως, ὁ αὐλάρχης τῆς Α. Μ., ὁ κ. Ἐμ. Μπενάκης, ὁ δήμαρχος Πειραιῶς καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῆς παρ' ἡμῖν ἐκλεκτῆς κοινωνίας. Μετὰ τὸν ἁγιασμὸν ὡμίλησεν ὁ Ὑπουργὸς τῆς περιθάλψεως κ. Σῖμος ἐξιστορήσας τὰ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ἀσύλου, ἐπηκολούθησε δὲ προβολὴ κινηματογραφικῆς ταινίας παριστώσης τὴν περισυλλογὴν τῶν μικρῶν ἀστέγων ἀπὸ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως καὶ διαφόρους ἄλλας σκηνὰς τοῦ καθημερινοῦ αὐτῶν βίου. Ἡ ὡραία τελετὴ ἔληξεν ἀκολούθως διὰ τῆς διανομῆς συσσιτίου εἰς τοὺς μικροὺς τροφίμους τοῦ Ἀσύλου.

ΝΕΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΑΙ

[Ὁ «Ἐκκλησ. Κῆρυξ» ἀναφέρει μετὰ συντόμου κρίσεως πᾶν σύγγραμμα εἴτε μελέτημα ἐν περιοδικῷ ἢ φύλλῳ, τοῦ ὁποίου ἀντίτυπον ἀποστέλλεται πρὸς τὴν Διεύθυνσιν αὐτοῦ].

Χρυσοστ. Παπαδοπούλου, Ἀρχιμ. Καθηγ. τοῦ Πανεπιστημίου, Διευθυντοῦ τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς Ἀρχιεπίσκ. Θεσσαλονίκης καὶ ἡ λατινικὴ Ἐκκλησία, ἐν περιοδ. «Γρηγόριος Παλαμᾶς». Β', 1818, σ. 345-354.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ: Ἀθηνῶν δρχ. 10, Ἐπαρχιῶν δρχ. 12, Ἐξωτερικοῦ δρχ. 15. Ἕκαστον τεῦχος δρχ. 0.35.

Γραφεῖα ἐν τῇ ἱ. Μητροπόλει Ἀθηνῶν.

Διευθυντὴς ΧΑΡΙΛ. Ι. ΠΑΠΑΙΩΑΝΝΟΥ